

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ Κ. ΝΤΟΥΜΕΡΓΚ

Η Κόρη της

Προδομένη

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— "Αφοῦ εἶν" ἔτοι, εἶπε ἡ Κλάρα, γιατὶ μοῦ κρύψατε τόσο καιρὸν τὴν ἀλήθειαν;...

— Γιατὶ ἐπράτοις τὸ ξερεά πώς θὰ σοῦ φαινόταν κάπιος δυσάρεστος κι' ἔπειτα γιατὶ αὐτοὶ οἱ λιγοὶ μῆνες τοῦ πρότι μου γαμούμενοι σπήτη μηνή μου μὲν ἀνάμνηση σάμαντη...

Μιά κραυγὴ ἀγανακτησεως ἔφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς Κλάρας:

— Καὶ τὸ παΐδι σας, τὸ κάντας;

Τὸ μάτια τοῦ Τζίλ σκοτεινάσαν.

— Δεν τὸ ξέρω καθόδους κι' ἔτοι μετορῶ νά γοιλωνά καμιά στοργὴ γι' αὐτό. Κάνω ἀπλῶς τὸ καθῆκον μου, συμπετέχοντας κατὸ τὸ μεγαλείτερο μέρος στὰ ἔξοδα τῆς συντηρήσεως του. Τί περισσότερο μποροῦν ἀπὸ μένα;

— Άντοι ἀπόδεικνειν ὅτι δὲν εἴστε καὶ πολὺ δύσκολος στὸν τρόπο μὲ τὸν δόπιο ἀπιλαμβάνεστε τὸ καθῆκον σας, κύριε τέ Σέμπτρο;

— Καὶ τί θὰ ἔπειτε νά κάνω κατὰ τὴ γνώμη σου; τὴ ρώτηση ἀπότομα.

Τότε ἡ Κλάρα τοῦ ἀπάντησε δρθά-κοφτά:

— Νάξαναδεῖσετε τὸν σπασμένο δεσμό, νά εὐλογήσετε τὸ γάμο σας ἀπὸ τὴν ἑκκλησία καὶ νά ξαναρχίσετε τὴν κοινὴ ζωὴ μαζὸν μὲ τὴν γυναῖκα σας καὶ τὴν κόρη σας...

— Επὶ μερικὲς στιγμὲς, δὲ Τζίλ τὴν ἔκπτασε σὰν νά μὴ τὴν καταλάσσαινε... Καὶ ξεφάναρχάρτησε τὴν κόρη της, πρὶν ἔκεινη προφτάσαι νά τὸ τραβήξῃ:

— Μοῦ σᾶ νετας δὲτ μιλάς ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ἐρεθισμοῦ ποὺ σου προκάλεσες ἡ ξαφνικὴ αὐτὴ ἀποκάλυψις, τῆς εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε. "Ἀλλοιῶς δὲν θὰ μποροῦνά νά καταλάβωνται σους ἥρθε αὐτὴν ἡ τρέλη ἰδέα—σε σένα προπάτοντας τὴν μηνοτῆ μου, ποὺ θὰ γίνη γυναῖκα μου!..."

Μέ μια ἀπότομη κίνηση, ἡ Κλάρα τράβηξε τὸ χέρι τῆς καὶ θυσιάσιας τὰ σκοτεινὰ καὶ ἀποφασιστικὰ μάτια τῆς μέσα στὰ μάτια τοῦ Τζίλ, εἶπε:

— Σύγχρονός σας ἔγω; Ποτέ!... Αὐτὸ τ' ὄνομα μπορεῖτε νά τὸ δώσετε σε μιὰ μόνη γυναῖκα, σ' αὐτὴ ποὺ ὀνομαζόταν καὶ ντέ Σέμπτρο, στὴ μητέρα τῆς μικρούλας σας Κάγιας;

— Κλάρα! Εισφύνεις δὲ Τζίλ μὲ δργὴ καὶ σταραγμό.

— "Όλα πρέπει νά τελειώσουν μεταξὺ μας, Τζίλ, ἔξακολούθησε ἡ Κλάρα σαν νά μην τὸν εἶχε ἀκούσει. Πρέπει νά..."

— Μά εἰσαι τρελλή! "Έχω τὸ δικαίωμα νά σε παντρεύω, σοῦ λέω!... Ρώτησε ἔναν ἀπὸ τοὺς λερείς σου!..."

— Ναι, αὐτὸς δὲ γάμος τυπικῶς εἶνε ἐν ταξίδι. Μά ἔγωλ θέλω πιο μακριά, Τζίλ. "Οταν παραβείματε, σεις, ὡς καθολικός, νά εὐλογήσετε τὸν πρότι μου γάμο ἀπὸ τὴν ἑκκλησία, διαποδάστε ἔνα πολὺ οσθρό ποσάλμα, Τζίλ, που έγενε αὐστηρό καθῆκον νά τὸ ἔτισαν ώσθετε..."

— Αὐτὸ δὲν ἀφορά ποσά πολὺ ὑπὸ εἶδεν.

— Πιθανόν. Μά ἀν ἔγωλ σᾶς πατρεπτῶ στὴ στιγμὴ, ποὺ τὸ ξέρω αὐτὸς, γίνουσι συνένογος αὐτοῦ τοῦ σφέλματος. "Εκτὸς αὐτοῦ, θὰ μοῦ θίτων ἀδύνατον νά λουσούντως δητὶ η δυστυχισμένη πρώτη σας σύζυγος ποὺ σᾶς δηναπά πά πάπτωτε, ἀποφέρει, καὶ δὲν μπορεῖ νά παρουνοθῇ γιατὶ διαλύθηκε ὡς δεσμοὶ ποὺ σᾶς ἔνοιαν μαζὸν της..."

— Ο Τζίλ της ἀπάντησε ἀπότομα:

— Τι μὲ νοιάθεις εἰνένα! "Έγω δὲν τὴν ἀνάπτωσα ποτὲ! "Οταν τὴν ποπτοδεύτηκα, κίνουσι πολὺ νέος κι' δὲ μιθουσιώδης θεμασισμός της κολλάκευε τὴν περηφάνεια μου. Μά πολὺ νοίνουσα κουράρηση κράπτε τὶς ὀλλεπτήληλες οκνής ποὺ ισχύει επτά τὴν κατασκοπεία της καὶ στὶς πολὺ σηρήνιστες πούλεις μου. Ξέσεις γιὰ ποιό λόγο ἡπλήθει ἡ ρήσης μας: "Ενα βράδυ, στὸ θέατρο,

κύτταζα κάπως ἐπίμονα μὲ τὰ λορνιόν μου, μιὰ γυναῖκα μὲ ἵδιοτροπη φυσιογνωμία σ' ἔνα θεωρεῖ ἀπέναντι στὸ δικό μου... "Η Τύρα, ποὺ βρισκόταν μαζὸν μου, θεώρησε καθῆκον της στὴν ἐπιστροφὴ μας, νά μιοῦ ἀπευθύνῃ τὶς πιὸ γελοίες καὶ τὶς πιὸ ἀδικες μοφές. "Έγω μεινατα ἡ πόρχη γαλήνιος, ἐπειτα παραφέρθηκα μὲ τὴ σειρά μου κι' ἀρχισα νά τὴς ἀπατάω μὲ σαρκασμούς. Τότε ἔκεινη, σὰν μαίνας ἀρπαξε ἔνα περιστροφό που τὸ ἔπαιραν μαζὸν μου κάθε βράδυ καὶ ποὺ τὸ εἶχα ἀποβέσει ἐπιστρέφοντας ἔπανω στὸ τραπέζι μου, καὶ μὲ ἀπέληση μ. αὐτό. Καταρύθρως ωστόσο νά τὴς τὸ πάρω ἀπὸ τὸ χέρια ἔγγαλα τὴν Τύρα ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου, λέγοντάς της: "Αφοῦ θέλεις τὸ διαζύγιο, θά τὸ ἔχης". "Αμέωνς κ' ἔκεινη μοῦ ἀπάντησης, δημητράς μόνας με: "Ἐννοια σου! Μπορῶ νά ζήσω καὶ χωρὶς ζεσνά! "Τὴν ἄλλη μέρα πο τρώ, ἔγκατελεψε τὴν κατοικία μου μαζὸν μὲ τὸ παέδι μας, μὲ δηλογία στὴ θέληση, μὲ καταλαβαίνεις, Κλάρα; "Ομολογώ διτ, παρ' ὅλη τη θέληση, μὲ τὴν διανοίαν μου, θ' ἀπεχθανόμουν ἔγω να τὴν πεταῖσα ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μου καὶ, ἀν δὲν ἔρευνε μόνη της θέ, θ' ἀνεκόμουν τὸν τὴν παρουσία της. Πές μου, λοιποῖ, σὲ παρακαλῶ, ποιός ἀπὸ τοὺς δύο μας φταίει γιὰ τὸ διαζύγιο;

— Δέν ἀρνοῦμαν, δητι κι' αὐτὴ ἔχει τὰ ἀδικά της, μά το ἔκανε ἀπὸ ὑπερθρολικὴ ἀγάπη γιὰ σᾶς. "Αν εἰσαστε καλῶς καὶ ὑπομονετικός, ἀν είγατε τὴ δύναμι νά τὴν λογικεύεστε, νά τὴν καθηγούσαστε..."

— "Ολι" αὐτὰ δὲν είνε τοῦ χαρακτῆρος μου! τὴ διέκουσε ὑπερθρολικὴ ἀγάπη γιὰ σᾶς. "Αν εἰσαστε καλῶς καὶ ὑπομονετικός, ἀν είγατε τὴ δύναμι νά τὴν λογικεύεστε, νά τὴν καθηγούσαστε..."

— "Α!" Οχι.. Αὐτὸ δὲν μπορούσα ποτὲ νά τὸ δεχτώ... "Ο, τι είλη γίνεται!... Τόσο τὸ καλύτερο γιὰ μένα, τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτήν!..."

— "Ω! Τζίλ, εἶπε τὸν συγχωρήσετε!.. Εἰσαστε ὑπεύθυνος γιὰ δηλες τὶς δύνεις τῆς φτωχῆς αὐτῆς γυναῖκας, ποὺ είνε σήμερα ἀφορωστη καὶ σχεδὸν τυλή... Καὶ ἡ μικρή σας κόρη, τὴν δόται δὲν έρεπτε! Κιδύμων εἰνε τόσο χαριτωμένη!

— Τὴν έρεις λοιπόν; ρώτηης ἀπότομα μα τὸ Τζίλ.

— Ναι, τὶς γνώρισα καὶ τὶς δυό τελευταία, ἐντελῶς τυχαίως... Πηγαίνετε κοντά τους, Τζίλ! "Επικληρούμενοι σας!"...

— Σώπα, Κλάρα! Είσαι τρελλή, ποὺ λέω! Πάντως δὲν μανγνούσις στὸν έπατο μου πασό δένα μόδη διδικο: δητὶ δὲν σὲ πληρωπόσσα ποπότος ἔχω γιὰ τὸ σύντομο αὐτὸ τὸ διδικο, ἐπικαλούμαια ταπεινότητα τὴν συγνώμη σου... "Οσο γιὰ τὰ καθῆκοντα ποὺ λέτε πάς ἔχω νά ἔκπληρωμενο, σύντα εἰν' ἀπλές οινοήσεις τῆς ὑπερθρολικὴς συνειδήσεώς σου. Ξέρε το αὐτό, Κλάρας: δέν θὰ πασαπτημό ποτὲ ἀπὸ σένα! "Ολι καὶ διαδίκια μου σοῦ δεντάκει! Είσαι ή εύτυχία μου καὶ η ζωή μου!..

— Κι' ἔγωλ μὲ τὴ σειρά μου σᾶς λέω: Σωπάτε! Μιλάτε τόποσα σὰν ειδιδοὶ λάτος, Τζίλ, σὰν ειδωλολάτρες που είστε δάκια, Τζίλ, μολονότι πλότευα τὸ ἀντίθετο...

— "Α!" Γιατὶ νά μὴν εἰσαι καὶ ποτὲ... εἰμένας! σώλανδε πηγαίνετε διεπαθεδίευνος δηπό τὴν σπελιόσσα του. "Ετοι τουλιγιστὸν οντικὸν την Αλισαντόπησισα διμένιεσσα ιασὴ τὴ θησηκεία ποτὲ σᾶς κάνει τόσο τρελλό τόπο φοιτάγε σκληροῦ!

— Η Κλάρας τὸν διέκουψε μὲ μιὰ κίνηση δημιουργήσεως:

— Τζίλ, θλαστημάτε!

— "Ο Τζίλ έσθετε τὸ νέρι του στὸ μέτωπο πο του καὶ τραύλισε:

— Συγνώμην! Δέν έρω ψειδέ τι

— "Α! μὲ δημοποίησες λοιπὸν θεαν μ" έκανει, νά πιστέψω στις μ' δημοποίησες;

λέω!.. Μέ κανεις τρελλό! Μάθα μέ λυπηθής, δέν είν' έτοι; Δέν μπορώ νά ζήσω χωρίς έσένα, φώς μου, χωρίς έσένα, που θά μπορέστης νά με κάνης λιγώτερο κακό!.. "Άν μ' έγκαταλεψης, θά θυσίστω σέ σκοταδίας κειρότερα από έκεινα στάς δρούας θρι- σκούμουν πρώτα... Συλλογίσου το! "Έχεις μιά μποστολή νά έκ- πληρώσης κοντά μου... "Έχεις μια ψυχή νά σώσης!..

Μέ τά λόγια αυτά, νόμιζε πώς την είχε πεύχει στό τρωτό της σημερινό.. Νόμισε μάλιστα πώς είχε νικήσει, θλέποντας ένα πο- νεμένο δισταγμό μέσα στά ματία της που άπειρυγαν τό ίκετευ- τικό του θλέμμα.

Και πραγματικά, μέσα στήν συντριμένη καρδιά της Κλάρας, μιά σύντομη πάλη γινόταν. Για μιά στιγμή τη θασσάνικη ή άσ- έβαινότης νά θρή ποιό ήταν το πραγματικό της καθήκον. Μάς συχ- δόν άμεσως τό θρήκε και έπει την φωνή σταθερή:

"Ο Θεός ποτέ δέν ώρισ δι για νά σώση κανεις την ψυχή του πρέπει νά ένοχοποίηση τη συνέδιαι του.."

Τό πρόσωπο τού Τζίλ μαζεύτηκε και πήρε την πιο ουντηρή έκφραση:

"Α! φωνάξε. Μέ άπατούσες λοιπόν και ού χτές, δέν μ' έ- κενες νά πιστέψω δι μ' άγαπούσες... "Άν μ' άγαπούσες, δέν θά μ' έκενες νά υπόφερα έτσι!..

Τό χρώμα τής νέας κόρης του είνε πορφυρωθή από τη συγκι- νηση, έγινε έξαφνα σχεδόν πελινό. Χωρίς ν' απαντήση, χωρίς νά τον κυττάση, έκαιε μιας κίνηση για νά φάση στήν πόρτα. Μά στο Τζίλ προώρησης, της άρπαξε τό χέρι ανάμεσα στά παγούμενά του δάγκτυλα και την τολιέ μ' ένα θλέμμα παράφορης λεισίας...

-Κλάρα, σέ ικετεύω!.. Μή συντρίθει τή ζωή μου!.. Πές μου τουλάχιστον μιά λέξι έλπιδα!

Αύτή τή φούσα, τά μάυρα ματία τής νέας τόν κύττασην γλυκά και λιπουμένη, γεμάτη από μια άπειρη άπογνωστή.

Και η φωνή της Κλάρας είπε καθαρά, παρά τό ρίγος που συντάσσει τό κορμή της από τό κεφάλι ως τη πόδια:

-Σάς άγαπούσα και είγα έπιποτού νη σέ σας... Μά ή έμπιστοσύνη αυτή πέ- θενεια.. Τήν έσκοτώσες έσι διδού Τζίλ...

Τό δάγκτυλα που κρατούσαν τό χέρι της έξαφναν μόνα τους και δι Τζίλ τρα- θύητης λίγο... Και ή Κλάρα έψυγε έ- ξαφνή, από τοελλή, άποκουίζοντας τήν εικόνα του χλωμού του προσώπου, τόν άπειρυμένων του ματιών... Πήγε πάλι νά ριγή στά πόδια τού "Έσταρωμένου της γιά νά ζητήση τή δύναμη ν' αντιστα- θή στόν παλιόν τής πληγωμένης της καρ- διάς που ήθελε νά τήν κάνη νά γυρίση πίσω, πός αύτό τον άνθωπο, γιά τόν δποιό-τό ένοιωθε-θά έδινε εύγερστας τή ζωή της, δν, μ' αυτή τή θυσία, μπο- ρούσε νά τόν κάπη νά μήν υποφέσοντας...

..Πήση δώσα θρισκόταν δ Τζίλ έκει, μέν τό μετωπον του σποιριμένο σ' έια τοί- χωμα τού γειεπεινού κήπου, μέ το πλο- νισμένο μέποτο του δινάτευσα στή γέρια του, ούτε δ' θίσιος δέν ήθερε.. Χιούδις νά καταλαθύσιν πάνς δ' ζώας περνώμε, είγε βιθική μέρη στήν κατάσσειον τού έπο- τικού του θίνειον, μέσα στή φοιτήση σκέψι πώς δόλα είχαν πειά τελείωσει, άσων δή έμπιστοποίην τής Κλάρας είχε οισήσει..

"Όλα είλευν τελείωσεν.. "Όλα είλευν τελείωσεν.. Λέν ήταν έσω άβλε- πε πειά σύντο τό ίδιανικό πλάσια πουύ είνε έπινησει τήι κουο- σιεύειν δή δόλα ψυχή τοι.. Βέν θή μπορούσης πειά ν' ήταν έπιατήση τήν άντινοθίδια του καθιδύ την άλληστης μέσαν δή πάντα τό ήπερονα μάτια, τά πάσο σύνια, τά πάσο άθικα... Και πάνι είγε έσωνισμένος στήν κόλπα τής ζωής, άσφο γιά μιά στιγμή είχε δάτικούσει τόν γονευτικό παράδεισο...

Ποτέ, δης έκεινη τή στιγμή, δ Τζίλ δέν είγε καταλάθει δη ποιο σημείο ή Κλάρας είνε κατακτήσει τήν καρδιά τοι. Κι' δη σπασανίνης τον δέν τόσο φριχτός, δώσε δέν εύρισκε τή δύναμι νά κινηθή, νά φύγη..

Μιά πότα σανούς έξαφνα, δή μακούν δάτη τόν Τζίλ, και μιά λεπτή σιλουέττα ιτισμένη πάνεια σάπικε στή σύνηγια της..

Μαλις τήν άντικρυσε δ Τζίλ άναπτήδησε και άρμητος...

-"Α! Είσαι σύ, κατασσαμένη! Ωσάκε, "Έσου πού τής τάφηπες;

"Ασταρέι τή Μάττη δηλό τόν καστό πού γειούο και έδοιε ένας θλέπια λύσσας και πειρούνισες στή κίτινο ποδόποτό της..

"Ένα οίνος πέποισε δηλό τό κουπι τής νέας. Μά δη θλέμμα της άπιστωμένης τού θλέμμα τού Τζίλ..

-"Ε λοιπόν, τί ένω, δη μπορούσηποτε άλλας: τού επει. Θι τό ιάσθιση δημοσιόποτε.. Κ' έπειτα δέν μπορούσητα νά σανταστο, δη είνατε ιωστική δηλό μια υπηρη τόπο δημοσιέποτε..

-Τά δάγκτυλα τού Τζίλ τής έπιστην άσκομη πειοστιμένη..

-"Ωθί! τή μώνασε.. "Έλεγειν έπιληπτη.. "Ω! πόρο ήτη θελα

νά δη ποδοπατήση σαν δύνα πόρο είσαι και νά πε λιώσω!

-Κάμε το!.. Κάμε το λοιπόν! ωνάκει, ή Μάττη μέ φωνή πτριγγή. Σικότωσε ιε. Τζίλ! Θά υσο προσφέρως έτσι ού μεγα- λη δημπρεσία, γιατί ή ζωή είνε πολύ θαρείδι γιά μένα!..

-"Οχι, δέν θά σέ σκοτώσω!.. Προτιμώ καλύτερα νά σ' άφη- σω νά υποφέρης, λέγοντας δι τώρα δέν νοιώθω μόνο δάδιαφορία γιά σένα, άλλα μίσος και άπιστα!.. Τό άκοντι!.. Σέ μισω!... Σέ συχαίνουμα!..

-"Επι μερικές στιγμές, δ Τζίλ φαινόταν ούν νά παρακολουθή μ' ένας είδος μοχθηρής χαράς τήν άλλοισι τών χαρακτηριστι- κών τής Μάττη, τό τρεμούλισμα τών χειλέων της, τήν ίκετευ- τή πατέπλωση τού θλέμματό της. "Έπειτα, παραπόντας τό χέρι της γηγέκε άπο τό χειμερινό κήπο.

-"Η Μάττη άπομεινε μιά στιγμή άκινητη, τεντώντων τή αύτιά της σαν νά ήθελε νά παρακολουθή μέχρι τή τελευταία στιγ- μής την ήχο τών θυμάτων του. "Έξαρνα όμως έφερε τά χέρια της στό μετόπο της, άφος νά τής ξεφύγη ένας στεναγμός και σωριάσηκε κάτω στή πλάκε.

-"Εκεί, τή θρήκη έπειτα από ένα τέταρτο ή «κυρία-ουνδύς» της μισών Σμήτων. "Αρχισε μάλιστα νά φωνάζη κι' άμεσως έπρεξαν ούκ. γιατρός Κουπέρ κ' ή Κλάρα. Μετέφερε την πέρασθετή της Κ' έστειλαν θιαστικά νά φωνάζουν γιατρό. "Όταν δ' γιατρός έφτασε και με μεγάλη δυσκούλη κατώρθωσε νά τή συνέρερη, διέγνωσε άμεσως προσθήλη μηνυγίτιδας.

-"Από τό δεύτερη μέρα, φάνηκε πώς έπρεπε πειά νά τή θεωρούν χαμένη. Οι γιατροί που συνήθων μέση συμβούλια, δέν έποισσε νά δενδητής πε- ριποτούσης της Κλάρας, τής δτοίας, και μόνο δη παρούσια μέσα στό δωμάτιο της μεγάλων τήν ταραχή της. "Άδικοτες, ένα δ- νομού μάλισταν στά σθηματική τής χειλή, που πότε τό πρόφερε μέ μιά γλυκά γεμάτη παραποτή και πότε μ' άπελπισα:

-"Τζά!.. Τζά!..

-"Από τό δεύτερη μέρα, φάνηκε πώς έπρεπε πειά νά τή θεωρούν χαμένη. Οι γιατροί που συνήθων μέση συμβούλια, δέν έποισσε νά δενδητής πε- ριποτούσης της Κλάρας, τής δτοίας, και μόνο δη παρούσια μέσα στό δωμάτιο της μεγάλων τήν ταραχή της. "Άδικοτες, ένα δ- νομού μάλισταν στά σθηματική τής χειλή, που πότε τό πρόφερε μέ μιά γλυκά γεμάτη παραποτή και πότε μ' άπελπισα:

-"Η Μάττη πέθανε τήν τρίτη μέρα, γωρίς ν' ανάκτηση ούτε στιγμή τής αίσθησης της, κατά τή διάρκεια μίας κοιλιακής προσθετής, στήν δτοία σύντομος άδιάκοπα τά δύναμισα τού Τζίλ και τής Κλάρας. Τού κάκου π' άδελφη της και ή μονάχη νοσο- κούμος περιμένον μιά στηνγή διανυείσας γιά νά ποστοπάθησην νά θασσαρίσουν τή σκέψη του θεού σ' αύτή τή στοιχη ωνγή, τήν άποτλανημένη έξι αιτίας τής κακής δι- νατορούσης που ήτη πλήνησεν στή θεία εύπλασνια.

-"Η δοκιμασία ήταν τρουερού για τό στα- γό πατέρα, τόν κ. Κουπέρ. Μποστά στό νεκό του πατέρι ληπανούσης δάσα του ή πλάτωνατα πού δέν άντησεν στή θεία εύπλασνια.

-"Η δοκιμασία ήταν τρουερού για τό στα- γό πατέρα, τόν κ. Κουπέρ. Μποστά στό νεκό του πατέρι ληπανούσης δάσα του ή πλάτωνατα πού δέν άντησεν στή θεία εύπλασνια.

-"Η θωράκη νέα, έσαναλείνοντας μέπο της ποστιθήσης της ήταν άνυπόφορος.

-"Η θωράκη νέα, έσαναλείνοντας μέπο της ποστιθήσης της ήταν άνυπόφορος.

-"Δέν είγε άσταρηδη καθόδη το Τζίλ. "Ό πορών μυντήση της δέν είγε πασεούληδη δόλκηση στόν πατέρα της. Αύτη δη μποτο- λή τήν άπασνολήσης στήν πατέρα δή τό έσωτικό της πόνο. που σέ μερικές στιγμές τής ήταν άνυπόφορος.

-"Δέν είγε άσταρηδη καθόδη το Τζίλ. "Ό πορών μυντήση της δέν είγε πασεούληδη δόλκηση στόν πατέρα της. Αύτη δη μποτο- λή τήν άπασνολήσης στήν πατέρα δή τό έσωτικό της πόνο. που σέ μερικές στιγμές τής ήταν άνυπόφορος.

-"Άλλοιμονο! "Η Κλάρα είχε καταλάθει δη ή άλληθεια έλαν- στα είγε άγγελει τήν ψυχή του και δη προπάντης άπο άγγειης γι' αυτόν. Τ' θα γινό- ταν.. Θα είχε τάχα μιά μέρα, τήν τιμιότητα και τό θάρος νά πασαρεχτή δη ή έξαδελφη του είχε δίκη δείχνοντάς του πού τό καθηκόν του..

-"Άλλοιμονο! "Η Κλάρα είχε καταλάθει δη ή άλληθεια έλαν- στα είγε άγγελει τήν ψυχή του και δη προπάντης άπο άγγειης γι' αυτόν.

-"Έδω θά ήταν δη δοκιμασία τής ψυχής του..

-"Ένα πρώι, ό γιατρός, θγαίνοντας άπο τό διαμέρισμα τού κ. Κουπέρ, τόν όποιον έπισκεπτόταν μέρα παρά μέρα, δέν έκρυ- ψε δηλό τή νέα κόρη τήν άνησυχία που τού προκαλούσε δη άπό- γνωσης του θαρώπου και τής έπειτα την ίδεα, δη μιά άλλαγή δέρρος και περιβάλλοντας τό θά δέκανε καλό.

-"Η μόνη δυσκούλια ήταν, πώς νά πειθή σχετικικώς δη ή Κουπέρ. Στήν δρηχή, δέν ή Κλάρα τού έπειτα στρέμμηκε κατηγορηματικά.

-"Οχι! "Οχι! Θά μείνω έδω!.. τής άπαντησης. "Έδω έξησε ή μικρή μου Μάττη.. "Άλλοδ δέν θά τήν έλεπτω θησανέ..

(Άκολουθει)

Και ή Κλάρα έψυγε έπιαλλη στην τρελλή..